

Între pereții aceluiași gând

Flavius

Noaptea în marea ei tergiversare
n-a reușit să negocieze
migrarea lunii către altă planetă
cum ar fi vrut luceafărul.

Întunericul ei a devenit malițios
și s-a șters pe frunte cu câteva stele,
urmează să se crape de ziuă
și să se retragă rușinat.

În orele ei de somn declarat
se-ntâmplă să fim împreună
între pereții aceluiași gând
și nu ne vedem în oglindă,
În noi clipele se descompun,
trec mai repede decât dorim.

Abia dimineața văd în somnul ei
îngerul culcat pe pajiștea verde
care nu mă iartă și-n vise colorate
absoarbe lumina albă sub piele.

Cuvintele mele îmbătrânesc nevorbite,
alunecă șoptite peste trupul ei
ca o boare de primăvară caldă
dintr-o singurătate uitată departe.